

spodobno življenje in svobodo. Iz njega tako smo prepričani.

Jednaki občutki britke žalosti in veselega upanja navdajajo nas tudi, kadar zmislimo našo duhovno mater — na sveto katoliško Cerkev. Ona, ki nadaljuje delo in poslanstvo Sina božjega, največja dobrotnica človeškega rodu, najpotrebniša naprava za večno zveličanje ljudi, trpi preganjanje ne samo od strani nevernih paganov na Kitajskem in Japonskem, ampak celo od omikanih Evropecev, krivoverceev in od lastnih nevernih katoliških otrok. To je žalostno! Vendar sv. Cerkev vse to prenaša in trpi po zgledu svojega Gospoda in z božjo pomočjo zmaga. Vkljub vsem oviram napreduje katoliška vera na celém svetu, vedno novih udov, prijateljev in zagovornikov dobiva povsod sv. Cerkev. To nas veseli, to nas tolaži in z svetim pogumom navdaja vojskovati se in potegovati povsod za resnico in pravico, za čast božjo in za častni in večni blagor ljudi. Kristijan, ki v Boga zaupa, zamore napadan a ne premagan biti; dobro vé, da ni nikder brez Boga, brez pomoči, brez tolažbe in podpore božje. Dakle ne plašimo se v novem letu, upajmo od Boga vse dobro!

Cerkvene zadeve.

Sv. Oče Pij IX. bodo letos 3. junija obhajali 50letnico svojega posvečevanja za škofa; bodo tedaj ne samo zlatomešnik, ampak tudi zlatoškof.

40urno moljenje presvetega Rešnjega Telesa se je božične praznike opravljalo v franciškanski cerkvi v Mariboru. Od 5. ure zgodaj do 7. zvečer so brezštevni verniki v cerkvi molili in prepevali; pred altarjem, kder je bil Bog pod skrivnostno podobo navzoč, je vedno klečal jeden č. oo. franciškanov, nekoliko za njim pa belo oblečene device. Vsaki den se je pridgalo 2krat nemški in 3krat slovenski. Razun 3 franciškanov so pridgali č. gg. kanonika Kosar in Modrinjak, podravnatelj Kovatič in špiritual Ogradi. Konečni govor so nemški imeli milostljivi knezoškof sami!

Otrok samomorivec. Nek 10leten fantič je v Gradeu šel iz šole in sošolcem pravil, da se bo sam umoril. Šegavci so se mu smejali; to je fantiča še bolj razdražilo; začne bežati proti mlinski strugi, skoči v vodo in takoj zgine v valovih. Bržčas je dečkov oče premalo rabil leskovo mast, kajti ta bi mu gotovo bila pomagala k večjemu veselju do življenja!

Bolenišnici za bolene duhovnike, katera se pripravlja v Meranu na Tirolskem so svitli cesar poslali 500 fl. in dovolili, da sme cesarjevič nadvojvoda Rudolf sprejeti pokroviteljstvo blage ove naprave. Tudi naš milostljivi knezoškof so bolenišnici darovali 100 fl.

Menihi in nune v državnem zboru pri večini liberalnih poslancev nimajo veliko prijateljev pač pa nasprotnikov, ki jim plačo jemljejo, katero so

jim avstrijski prejšnji in tudi sedanjí avstrijski cesar iz državne blagajnice dovolili. Tako je cesar Franc I. l. 1826 dovolil č. oo. Lignorijanom v Mauternu na G. Štajerskem 2556 fl., karmelitarcem v Pragi l. 1797 in pozneje večkrat 3255 fl., potem sedanjí cesar l. 1857. misijonarjem na sv. gori pri Pržibramu na Českem 1260 fl. Vse te doneske so poslanci zbrisali, minister Stremajer pa je dodjal čuden nasvet, naj redovniki vse dohodke tako zgubivši pri sodniji tožijo, če jim ni prav. Za božjo voljo, koga naj tožijo, kde in s čim? Pri liberalcih ne drži nič — še vladarjeva pisma in zaukazi ne!

Krščanska ljubezen in poštenost pri nekaterih advokatih je res čudno velika in posebna. Na Dunaju je nek advokat zaračunal 10 % ali 1000 fl. za to, da je nekomu pomagal do posojila 10.000 fl. Danajska zbornica advokatov reč sedaj preiskuje, ker njej je nekdo advokata ovadil ali zatožil. V Mariboru se govori o nekem advokatu, da je sprejel tožbo zarad dolžnih 5 fl. dolg res iztirjal ter si za svoj trud zaračunal nič več kakor — 60 fl. Dolžnik pa je bil prisiljen posestvice prodati!

Gospodarske stvari.

Popis slabega hleva ali štale.

Pogosto hvala in priporočba dobrega hleva menje zda, kakor pa graja in odsvetovanje slabega hleva za konje, krave, prešice itd. Vsak človek, ki ima količkaj pojma o pametni živinoreji, se bo prestrašil. Da pa na tak zgled slabega hleva naletimo, nam ni treba iti med kake hribovce, ne tega ni potreba; najdeš ga celo lahko in pogosto tudi pri marsikaterih „štimanih“ kmetih, ponosnih tržanih in mestjanih ali „purgarjih“. Pred vsem ti je treba močne gorjače ali palice, zakaj? No, zato, da se na njo opreš in gnojnico srečno preskočiš. Sedaj smo pred dvermi hleva; dveri se nam odprejo, ali Bog pomagaj, vunkaj iz hleva nam v lice in nos puhne nestrpljivi duh salmijaka, gnjileca, amonijaka tako, da je človek koj objokan v očesih. Ako sedaj namisliš črez prag stopiti, storiš najboljšo, če si brž hlače do kolena podvihaš, sicer si jih grdo onesnažiš. Prvi pogled na živino ti kaže, da je vsa črna. Hlapec ali dekla ti morebiti še razlaga ter pravi: ta krava je belka, ona tam v kotu sivka, ta pred nama stoječa je pšenične barve itd., ali vere ti manjka, ti bi na svojo dobro vest prisegel, da je vsa živina črna. Vsa je črna pobarvana od same nesnage, gnojnice, in živinskega blata. Oko se ozira po čedniku (štriglu), ali zastonj ga išeš, ko bi si tudi očali na nos nataknil. Kde pa je metla! Miši in podgane so jo že davno zasekale in si iz nje gnezda naredile. Kaj pa na stropu vidiš? Toliko pajčevin, da bi lahko celo tele obviselo, a ne samo pajek. Takošen je zgled slabega hleva. Človek, kateri še kaj zdravih misli o živinoreji zmore, je